

на гарнизонитѣ... „ще падне вѣроятно отъ само себе си, щомъ се разпрѣснатъ страховетѣ възбудени отъ послѣдната война“.

И Южна България можеше да тържествува, защото бѣше извоювала минимума отъ това, що бѣ поискала. И ние можахме да прѣкъснемъ мисията си, защото всичко, що можеше да се постигне тогава, бѣ постигнато. И това всичко бѣ малко. Деветъ мѣсеца подиръ берлинския аеропагъ, осемъ мѣсеца подиръ знаменитата по своето гордо самохвалство рѣчь на лордъ Биконсфилдъ, че той върналъ на Турция най-доброто пристанище на Черно море — Бургаското¹⁾ — една значителна частъ отъ дѣлото на казания аеропагъ и хитритѣ комбинации на английския държавникъ, да настани пакъ турцитѣ въ Бургасъ и по Балканитѣ, лежаха повалени на земята. Източна Румелия, Бургасъ и Стара-планина станаха български, не видѣха турска войска и, благодарение на това обстоятелство, можа да се постигне и съединението съ княжеството.

Историята малко примѣри може да посочи за такова бързо и мирно поражение на колективната дипломатическа мъдростъ на Европа.

И източно-румелийскитѣ българи — шепа народъ срѣщу многомилionenна Европа — могатъ справедливо да се гордѣятъ съ тая своя побѣда.

¹ Английскиятъ историкъ Маккарти, като споменува овацитѣ, съ които лондонското население посрѣщна тая рѣчь на лордъ Биконсфилдъ, произнесена отъ прозореца на министерството на външнитѣ работи, описва съ очевидна горестъ шовинистическата полуда, до която Биконсфилдовитѣ прѣхвалени дипломатически побѣди бѣха докарали тогава казаното население. „Доживѣхме да видимъ и деня, казва той, когато Гладстонъ минавайки съ жена си прѣзъ една отъ лондонскитѣ улици, се принуди да подири закрилата на приятелски пѣтни врата за да избѣгне заплашителнитѣ демонстрации на една малка тѣпла патриоти, които шумно се връщаха отъ единъ шовинистиченъ карнавал“. Justin M'Carthy, History of our own Times, Vol. V.